

i Virkeligheden ikke er saa ulykkelig som skildret. Den Gang var Rigsdagen ogsaa meget glad ved at faa dette Tillæg til § 9 i den gamle Husdyrlov sat op. Paa Svineavlens Omraade ved jeg, at den har gjort sin Gavn. Og se vi paa Kvæget, kunne vi vel sige, at der nok har kunnet komme en enkelt Tyr af fremmed Stamme frem, men det har kun været Kometer, der ere forsvundne før eller senere. Det har været de gamle solide Stammer, f. Eks. Elkjær Sultan, der have gaaet igen og dannet Skole. Derfor have de Stammer, vi den Gang fik udpegede, vist sig at være rigtige nok.

Maa jeg saa lige sige om Svineavlens, at den har man her været forholdsvist haard imod, idet man har strøget hele Bevillingen til Svineavlsforeningerne, medens man har bibeholdt den for det andet. Skønt jeg som Medlem af det jydsk Husdyrvalg særlig er valgt som Repræsentant for Svineavlens, maa jeg alligevel anerkende, at Ministeren har maattet gøre dette, idet Svineavlsforeningerne maaske ikke vare baserede paa Avlen, men vare baserede paa Brugsdyr, saa at vi ikke af Hensyn til Flæskets Renommé i England turde undgaa Krydsninger mellem Yorkshireracen og den saakaldte danske Race. Jeg tror nu, at vi have haft disse Avlsdyr længe nok, og at det nu gaar an at gaa over til at give, hvad enten vi nu kalde det Svineavlscentrer eller Svineavlsforeninger, Beløbet til virkelig Avl og ikke til Blandingsprodukter. Maa jeg blot henstille to Ting. For det første henstiller jeg, da Beløbet til Svineavlsforeninger er faldet helt bort og Beløbet til Avlscentrer sættes ned, at Tilsynet med disse Foreninger maa falde paa en anden Konto, da det tager omtrent Halvdelen af Beløbet, saa vidt jeg kan forstaa, men det kunne vi jo nærmere overveje i Udvalget. For det andet vilde jeg ogsaa gerne, at der kunde blive ikke blot Avlscentrer for Svin, men ogsaa Avlsforeninger, idet det ikke behøver at være en enkelt Mand, men godt kan være flere, der holde et Avlscenter, saa at det samme bliver Tilfældet for Svin som for andre Husdyr, at vi faa en Slags Svineavlsforeninger, der tage Sigte paa Avlen.

I øvrigt maa jeg altsaa i og for sig anerkende, at Ministeren med de skærpede Bestemmelser har været inde paa de rette Tanker, da der jo skal spares. Det synes jeg, de Herrer maa være forberedte paa. Det er det rigtige, naar vi ville gavne Husdyravlen. Jeg tror, at jeg hermed

kan slutte, idet det, som sagt, ikke kan hjælpe at forlange store Tilskud her og der. Naar vi skulle nedad med Beløbene, gælder det blot om, at de Penge, der gives, anvendes saa godt som muligt.

Formanden: Det vilde være ønskeligt, at Forhandlingen om de to paa Dagsordenen opførte Sager kunde bringes til Ende i dette Møde, og jeg beder derfor efterfølgende Talere tage Hensyn hertil.

L. Reventlow: Jeg skal med Fornøjelse rette mig efter den Opfordring, der er fremkommen fra den højtærede Formand, og skal derfor fatte mig saa kort som muligt. Der er jo talt af mange forskellige, og jeg har ikke meget at tilføje.

Det blev under Forhandlingen i Gaar sagt, at dette Lovforslag betegnede et meget betydeligt Tilbageskridt, fordi de foreslaaede Bevillinger ere betydeligt mindre end de nuværende, og fordi Betingelserne for at opnaa disse Bevillinger ere skærpede noget. Jeg er af ganske den modsatte Mening. Det forekommer mig tværtimod, at Lovforslaget betegner et meget betydeligt Fremskridt, fordi det synes mig — i Særdeleshed naar jeg tagr i Betragtning den Velvillie, hvormed dette Lovforslag ved sin Fremkomst er hist omkring i Landet — at være et glædeligt Tegn paa, at vi indenfor Landbruget ere komne saa vidt, at vi ikke behøve at trække de store Veksler paa Statskassen, som vi hidtil have maattet trække. Vi ere komne saa vidt, at vi nu bedre end tidligere kunne klare os uden Statsvillingerne. Det har været mig maagelligende i den Landsdel, hvor min Virksomhed naturligt er falden, jeg kan æsten sige ved alle passende og upassende Lejligheder, naar jeg har været sammen med Landbrugere, at fremhæve, at vel ar det været nødvendigt for os at trække eksler paa Statskassen, og at det var en Pligt at sørge for, at disse Statsbidrag lve forvaltede saa forsvarligt som muligt, aa at de gavne Landbruget saa meget som muligt, men at vi ved Siden deraf ogsa maatte forvalte dem saaledes, at den kunde komme, da der kunde finde en reduktion Sted, saa at vi muligvis i et fjernere Tid helt kunde undvære disse Bevillinger. Jeg tror nemlig, at derfor Landbruget, der — det anerkende af alle — er Landets bærende Erhverv, vilde være bedst, om dets Udvikling var saadan, at det selv formaae at fremme